

tatói tevékenységnek. Ez a felismerés ébreszthetett reményt arra bizonyos lobbycsoportokban, hogy a K+F jobb kapcsolatot találhat a kereskedelmi hasznosulással, állami tőkével, de az ő közreműködésükkel, felügyeletükkel és legfőképpen irányításukkal. A Világbank szerint a szorosabb kapcsolat létrejöttében a kormányoknak is szerepet kell vállalni. Rendszerben, de amennyiben közpénzből finanszírozzák ezt a fajta szerepvállalást, akkor csak szoros szakmai, társadalmi kontroll mellett képzelhető el a jövőben. Nem mérülhet ki az állam szerepe abban, hogy hangzatos, de eleve triviális, gyakran párhuzamos (ál)kutatásokra hatalmas összegeket utaljon ki. A kutatás eredményében és eredménytelenségében is, az államnak, a közösségnek is, de a (csak) nevében kockázati magántőkének is részesülnie kell olyan arányban, amilyen arányban azt finanszírozta. A kutatás folyamatát és a juttatott pénzeszközök fel-

használását az államnak joga és kutyakötelessége folyamatosan ellenőrizni arra választott szakmai kuratóriumon keresztül. Az állam, a közösség lehetősége azt eldönteni, hogy az eredményből a részét értékesíti-e a magánszféra felé, vagy folyamatos bevételi forrásként megtartja.

Ha a gazdaságpolitikusok úgy döntöttek, hogy az erdőnek a versenyszférában a helye, és láthatóan rá is kényszerítik erre a szerepkörre, akkor teljesen más pozíciót elfoglalva, más felfogással kell odaülnünk a tárgyalóasztalhoz.

Amennyiben a politikának nem lenne beleszólása, valószínűleg (remélhetőleg) lenne egy kellemes mellékhatása is a megoldásnak, hogy vége lehetne a közvéleményt és sok esetben a szakmát is joggal irritáló politikusi vádaskatározatoknak is. Azoknak is, amelyekről a közvélemény nem is értesül. Nem kényszerülnének ezek elnézésére. Gondolom ezzel a megoldással a Parlament

képviselőinek Vadászklubja is egyetért és „lelkesen” támogatni fogja. Ez nekik is „érdekük” lenne, igaz így ritkábban kerülnének az újságok negatív híroldalaira. Viszont jobban ügyelhetnének a szakmai és etikai normák betartására.

Nemcsak a természetnek, az erdőnek a létfeltétele a megújulás, hanem az abból élő társadalmi rétegeknek, vezetőknek is. Ehhez azonban a közélet szereplőinek józan belátása és akarata is szükségeltetik, a pillanatnyi egyéni érdekek kissé háttérbe szorításával. De be kell látni a szakmának azt is, hogy példát kell vennünk, el kell kezdenünk a szálaló, de akár a csoportos felújító vágást is. A megújuláshoz az erdőben is hozzátartozik az ön- és feltöltés képessége ősidők óta. Mi sem kerülhetjük ki. Az erdőgazdaságok vezetése és ezáltal – ami a legfontosabb – a szakmánk ne legyen kiszolgáltatva a mindenkori aktuálpolitikának.

Istvánffy László

A szegedi másodikok, a legkisebb 56-osok

A Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola 2005-ben ünnepelte az erdészeti oktatás Szegeden való megjelenésének 50. évfordulóját és az erről beszámoló írásban (Erdészeti Lapok. 2005. szept.) szóltak az első itt végző – még Debrecenből ájtott – osztályról.

E történeti hőskor osztályai közül már jelentkeztek az előttünk lévők, az itt kezdők közül az elsők (EL. 2004. dec.), a negyedikek (EL. 2005. ápr.), az ötödikek, (elsőször, EL. 2003. szept.), és most mi is bemutatkozánk, a második

Szegeden kezdő osztály, az 1956-ban indulók és 1960-ban erdésztechnikusi oklevelet szerzők. (Most volt a rendhagyó találkozásunk.)

32-ten végeztünk, egy magyar kártya csomagnyian, milyen élet-lapokkal?

Az iskola akkori tanárai közvetítette szellemiségét és a diákéletet már szinte tökéletesen megidéztek előttünk a jeltett színes írásokban. Mi is hálával gondolunk nagyszerű tanárainkra, – akiket meghatottan láttunk újra a filmen, az iskola jelenlegi igazgatója – a mi kedve-

sen szigorú tanárnőnk fia – Halápi Nándor jóvoltából. A régi iskolánk gondozott, korszerűen átalakult termeiben járva emlékeztünk.

Szeretnénk itt név szerint megemlékezni eddig elhunyt nyolc osztálytársunkról, mivel többüknek talán ez lesz az egyetlen szakmai búcsúszó: először Elek Imre, majd Joó Pál, Farkas József, Barotányi György és Papp István erdésztechnikus, Tamássy György őrnagyként, Újvári Miklós agrármérnök-ként és Waldmann Gábor földrajz-biológia szakos tanárként távozott el közülünk.

Betegsége miatt nem lehetett a találkozón két társunk, köztük sajnos az ebből az iskolából kinövő, talán legeredményesebb sportoló, Ölveti László. Ő a szabadfogású birkózás lepkesúlyában három országos bajnoki címig (1965, 1966 és 1969/52 kg-ban), válogatottságig, a karlsruhei 1966-os EB-n IV. helyezésig és az 1965-ös manchesteri világbajnokságon bronzéremig jutott el.

Keresgéljük, mi is lehetett az osztályunk megkülönböztető sajátossága?

Először, talán éppen az ötvenhatoságunk. Az, hogy az iskola legfiatalabbjaiként, a beilleszkedés kezdetén ért el bennünket és zúgott el felettünk az 1956-os forradalom. Mindnyájunkat befolyásolt, kit csak megérintett, kit pedig robbanásszerűen felnőtte avatott a történelem sodra.

A szegedi hangulatról, az országban először itt megalakult MEFESZ-ről (Magyar Egyetemisták és Főiskolások

Szövetsége), a szegedi egyetemisták szerepéről írt Szolcsányi János akadémikus: Szegedi szikra gyújtotta fel az '56-os forradalmi lángot címmel (Magyar Nemzet, 2005. nov. 3.) és ugyanerről Stefka István (MN. 2006. ápr.22.): Egy a százezerből címen.

Az osztályunk másik sajátosságának látjuk, hogy széles sávban szóródva jutottunk el más szakmák felé.

Ehhez a négy végzett lányunk sorsa adalék lehet: Margit és Zsóka, akik a gyakorlatban is küzdő, helytálló „erdésznők” egyik első képviselői – közgazdasági képzéssel kiegészülve

végezték eredményes munkájukat, kiegyensúlyozott életvitellel. Viola régész tudós lett. Olga valószínűleg Kubában él.

Az osztályból az eddig említettek kivül egy állatorvos (egyetemi oktató is), egy vegyész (szintén egyetemi ember gyógyszerati laborban), egy jogász (még vámtiszt és ott tanár is), még két agrár-mérnök (az egyik kárszakértő is) és egy-egy pénzügyi-számviteli és vendéglátóipari főiskolás lett.

Maradtunk azért az erdészethél és közelében is – ha eléggé szétszórta: is: hárman erdőmérnökként (egyikük még

közgazdászként is) és a többiek különféle kiegészítő tanulmányok (munkavédelem, faipar stb.) után erdésztechnikusként igyekeztünk becsülettel szolgálni a magyar erdőket, változatos szektoraiban, vagy az erdészeti igazgatásban, jelentősebb beosztásokban és közkatonaként is egyformán.

Volt fővadász, most sikeres vállalkozó társunk elegáns vendéglátásával zárult a találkozó Szőregen, – „cimbora azt kívánom élj soká!” Ehhez, – mindazokkal együtt, akik megtekintik itt megmutatott mai magunkat – jó szerencsét!

Csuka Imre

XI. Erdészeti Sportnapok Tatán

Reprezentatív környezetben, a tatai olimpiai edzőtáborban került megszervezésre a XI. Erdészeti Sportnapok, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete és a Vértesi Erdő Zrt. szervezésében. A sporttalálkozón több mint 400 erdészeti dolgozó vett részt. A rendezvényen Egyesületünket Schmotzer András alelnök és Ormos Balázs főtitkár képviselte. Most a sportolás helyett a kapcsolatok építésén volt a hangsúly. Mint megtudhattuk, Schmotzer András alelnöknek is szerepe volt a sportesemény elindításában. Az erdészet területén sok rendezvény kerül megszervezésre évente. Ezek többségén az alkalmazottak vagy diplomások vettek részt. A szakszervezettel összefogva egy olyan rendezvény elindításán kezdtek dolgozni, melyen többségében a fizikai dolgozók vesznek részt. Ez lett az erdészeti sportnap, melyet több mint tíz éve gondoz a szakszervezet, összefogva a rendezésben valamelyik erdőgazdaság-

gal. He bele gondolunk, hogy a Vándorgyűléseinken hétszáz fő szokott részt venni, igen komoly rendezvénynek tekinthető a sportnap. Ez a rendezvény megtartotta egyszerűségét, baráti jellegét és olcsóságát. A sportnap találkozót jelent az ágazati felsővezetőknek is. Többször felvetődött a beszélgetések folyamán, hogy célszerű volna teljessé tenni az erdőgazdaságok részvételét a sportnapon. Megérdemlik alkalmazottaik, vállalkozóik is, hogy évente részt vehessenek egy országos rendezvényen. Ugyancsak örömmel töltené el a jelenlévőket, ha minden erdőgazdaság vezetője(i) megjelenének a rendezvényen. Az ÁPV Zrt. részéről Koleszár István ügyvezető igazgató, a Vértesi Erdő Zrt. vezetése részéről Holdampf Gyula, az igazgatóság elnöke és dr. Széles Attila vezérigazgató köszöntötte a megjelenteket, köztük a főszervezőt, Müller Gáborné főkönyvelőt.

A sportnapon megjelent az OEE új

szakosztályának az Erdei Sportok Szakosztályának vezetője Gerely Ferenc, aki szándékát jelentette be egy általuk kifejlesztett sport bevezetésére. Ez tájfutással összekapcsolt sport, melyet a rendezvények helyszínén tartanak. Azért is lenne népszerű, mert a lefutott sportágak után a versenyzők program nélkül maradnak és szükséges egy olyan sportág, mely alkalmat ad a szurkolásra és az együttlétre. Reméljük, a jövő évi sportnapon már az új sportág versenyzőit is köszönhetjük a versenyeken.

Gratulálunk a szervezőknek és minden résztvevőnek, kiemelten a nyerteseknek. A csapatversenyt az ÉSZAK-ERDŐ Zrt. nyerte, második a Mecseki Erdészeti Zrt., harmadik a Vértesi Erdő Zrt. csapata lett.

A sportnapokat színesítette, hogy éppen Tatán edzett a labdarúgó válogatott. Sportolóink szívesen készítettek közös fényképeket a hírességekkel.

Kép és szöveg: **Ormos Balázs**

